

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan svečer, izmši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za meec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četrstopenjske petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolijo frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravišstvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagevolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Oželní zbor kranjski.

(XI. seja dne 15. januarja 1887.)

(Dalje.)

Poslanec dr. vitez Bleiweis-Trsteniški pravi, da, ko se je l. 1877 sklenilo, zidati deželno blaznico na Studenci, se je mislilo, da bode za takrat izdana svota zadostovala vsaj za deset let in da se blaznica razširi, kadar bode potreba. Od nasprotne (nemške) strani pa se je sklep sedanje na rodne večine uporabljal v to, da so se davkoplačevalci strašili s tem, da ako se prične zidati blaznica na Studenci, bode to davkoplačevalce stalo najmanjše 300.000 gld. (To sedaj dognano očitno laž so nemški agitatorji, posebno tedaj še izhajajoči „Laib. Tagblatt“, v prvi vrsti Dežman, dr. Schrei, dr. Schaffer itd. izvrstno uporabljali kot volilni manevr, da je narodna stranka l. 1878 pri novih volitvah v deželni zbor, v skupini mest in trgov razen Kranjske Škofjaloške izgubila vse mandate in so bili voljeni ravno s tem agitatornim sredstvom in z goljufivimi volitvami v kupčijsko zbornico samo nemški poslanci. Op. por.) To vse se pa ni zgodilo, izhajalo se je z dosedanjjo blaznico celih deset let. Druge dežele store za svoje blazne dosti več, Tirolska ima dve blaznici za severno in južno Tirolsko posebej, Štajerska dve, Nižjeavstrijska tri in še posebne kolonije za ozdravljive blazne, v Šleziji se bode zidala blaznica za 400.000 gld. Isto tako pripravljala se na Moravskem zgradba posebne blaznice, le v južnih krajih, v Gorici in v Trstu nemajo še svojih blaznic, in tam se bodo zidale z nemalimi troški. Blaznica je prenapolnjena in dasi se je 1807 bolnikov izpustilo iz nje, je vendar zdaj 100 bolnikov več, nego l. 1876. Razen tega pa je še 21 bolnikov v bolnici in, kolikor je uradno znano, se jih 200 niti vsprejelo ni. Podružnica na Poljanah je neumestna za bolnico. To je bila hiša malega meščana in bolniki morajo prebivati v malih nizkih sobah, kjer so stlačeni oboleli za davico, kozami, škrlatino in kjer so celo kirurški bolniki. Prebivalci Poljanskega predmestja se pač po pravici pritožujejo, da se po tej bolnici zanašajo kužne bolezni po vsem Poljanskem predmestju in tudi po mestu. Bolnica na Poljanah naj se odda prisilni de-

lavnici, katera bode to bišo porabila za mlade korigende in za isto plačala, ker jej manjka prostora, 10.000 gld. Ta denar pa naj se porabi za prezidanja in splošne poprave v glavni deželni bolnici in za bolnico za infekcijske. Blaznica na Studenci je res natlačena polna in ni mogoče ločiti v sedanjih prostorih mirnih od nemirnih itd., kar tudi ovira uspešno delovanje zdravnikov. Ako se odpravi blaznica iz mesta, odšlo bode do 70 bolnikov na Studenec, in ne bode več strašanskega upitja in razgrajanja, kakor se sliši sedaj v bližini deželne bolnice. Tudi se bode ustanovil opazovalni oddelk, kar je za prebivalstvo jako važno, kajti ako se odda umobolni v blaznico, takoj mu mora postaviti deželna sodnija kuratorja. Če se pa odda na opazovalni oddelk, tega ni treba, in prištedi se mnogo stroškov. Bolnico za infekcijske pa je na vsak način postaviti zunaj mesta, nikakor ne na vrtu deželne bolnice, kajti usmiljene sestre in osebe bolnice sploh so zmirom v dotiki z glavno bolnico in zaneso tako lahko kužne bolezni v glavni zavod. Novo kopališče v deželni bolnici bode vsekako potrebno, isto tako prostor za razkuževanje. Za zdaj bode zadostovalo 70.000 gld. Vse se zdaj pač napraviti ne da, a v desetih letih bode se nadaljevalo. Torej naj se vsprejmo nasveti finančnega odseka, saj bode o istih itak še raspravljali v prihodnjem zasedanju deželni zbor.

Dr. Vošnjak pravi, da kot zdravnik bi moral nasproti predlogom finančnega odseka še več zahtevati, a kot deželni poslanec in odbornik je pa vse druga, kajti kot oskrbnik deželnega premoženja ne ve, bode li mogel deželni zaklad prenašati tolike žrtve, da ne bi se oškodoval za druge nujne zadeve. Deželni odbor ni zamogel staviti v tej zadevi predlogov, ker nikakor ni znal, kje bode dobil potrebnih novcev, za vse nasvetovane zgradbe in poprave in ni mogel misliti družega, nego da si mora dežela za vse to vzeti denarja na posodo. Zdaj pa, ko izvira predlog v tej zadevi iz inicijative deželnega zbora samega, zdaj bode že deželni odbor storil svojo dolžnost in stavil v prihodnjem zasedanju svoje nasvete.

Poročevalec baron Schwegel je trdil, da kranjska dežela najmanjše stori za svoje bolnike.

Ta trditev poročevalca barona Schwegela je popolnem neresnična, kajti Kranjska stori največ za svoje bolnike. Dasi ima deželna bolnica prirejenih prostorov le za 500 bolnikov, oskrbovalo se je v deželnih dobrodelnih zavodih ogromno število 3835 bolnikov l. 1885. Ogromne vsote pa so se plačevale za bolnike s Kranjskega v drugih deželah, avstrijskih in inozemskih, kajti plačati se je moralo za 2836 bolnikov. Toliko ne stori ne Tirolska, ne Koroška, kateri je poročevalec finančnega odseka toli preslavljal. Za domače bolnike, katere je v svojih bolnicah oskrbovala, plačala je Kranjska zadnje leto 101.000 gld., za bolnike s Kranjskega v sosednjih deželah in v inozemstvu pa 64.000 gld. vkupe 165.000 gld. Deželani plačujejo 15 kr. deželne priklade samo za zdravstvene zadeve, torej je pač umestno, premisliti vsako novo izdajo. Vlada, oziroma deželni sanitetni referent, pač lahko stavi na troške družih tako daleč segajoče predloge, s tako ogromnimi troški, vsaj ne treba c. kr. vladi posegati v njen žep, ampak zmirom le deželi in mestu, katerima se usiljujejo sanitarne naprave, sploh neizpeljive. Naj bi deželni sanitetni urad tudi povedal, kje bode dežela in mesto dobila potrebna ga denarja, za vse zahtevane zdravstvene zadeve. Sploh pa neso sanitarne zadeve tako slabe v Kranjski in v Ljubljani, kakor se slikajo. Da neso deželne dobrodelne naprave in posebno deželna bolnica ideal, je res, a treba je primerjati Trst, bogati Trst, kjer pa nihče ne sili, tudi ne višja zdravstvena oblastva, da bi se ustvarilo vse po novem. Ako bi bila Kranjska dežela tako bogata, da bi kar sipala tisočake, potem bi se moglo od nje zahtevati, da prenaša tako velikanske žrtve. Dr. Vošnjak misli, da glavni troški bode le prehodni, stalni troški pa se bodo pomnožili le za kakih 5000 do 6000 gld. Prihranilo se bode vsled nove pogodbe z usmiljenimi sestrami jako mnogo, vsaj se je prihranilo že v desetih mesecih skoro 4000 goldinarjev, ako se blaznica na Studenci povekša, bode še menj plačevati za režijo, ne 24 kr., ampak le 22 kr. za osebo. Govornik misli, da bode možno, vse potrebne preuredbe izvršiti brez povišanja deželne priklade, pač pa bi bilo upati, da deželna vlada, ki toliko sili na

LISTEK.

Undina.

(Spisal André Theuriot; poslovenil Vinko.)

V.

(Dalje.)

„Ali za gotovo več, da Antoinette nečeš ljubiti in za ženo vzeti?“

„Ti me še umoriš s svojimi vprašanji!“ odgovori Evonyma. „Spoznavaj me vendar in vedi, da bi lahko rekel da in ne... Sicer pa jaz sploh nese-
sem za žentev!“

Jacques ni izpraševal dalje; zahvalil se je Evonymu, ter hitel v gozd. Tam se ga je lotila plašnost, predhodnica slovesnih sklepov, in naglo je pogledal nazaj na celo življenje svoje. Spomnil se je pridne mladosti, enakomernega življenja v domačej hiši, črnih miz gimnazijskih. Potem je mislil na dneve gozdarske akademije, na častiteljne sanje in načrte svoje za bodočnost...

Gozdna pot, na katero je krenil Jacques, peljala ga je naravnost v sotesko La-Tulièrsko. Približal se je ribniku, našel zopet polupodrti brv ter zvesto mej vrbami iskal mesta, kamor je bila sto-

pila Antoinetta, kakor bi bila trava ohranila mali utis.

„Halo!“ zakliče zdajci nizek glas, „ali iščete štiriperesno deteljico ob ribniku?“

Obrnil se je ter ugledal gospoda de Lisla.

„Ušel sem od doma,“ nadaljeval je ta, „ni mi bilo več prebiti. Antoinetta, ki je imela stoprav septembra potovati v Pariz, izpremenila je najedenkrat svoj sklep, ter odpotuje že jutri. Hša je polna zavrtkov in škatelj; človek ne ve več, kam bi stopil... Grete li z mano k podgozdarju Sauvageotu?“

Jacques pravi, da ima opravek ter ga kmalu ostavi. Sklenil je bil že sam v sebi. Z velikimi koraki krenil je na pot proti Auberivu ter jedno četrto ure pozneje stopil v hišo v vrvarske ulici. Vrata bila so samo priprta, ne da bi pozvonil, zmuznil se je na dvorišče. Nikogar ni bilo v kuhinji. Slišal je hrup iz salona ter se jeden hip ustavil na stopnicah, da je šel po sapo. Okna so bila odprta, oprava pokrita z zavitki in oblekami. Antoinetta je vratom kazala hrbet ter ravnala perilo na dno zaboja. O škripanji v tečajih zasukavših se vrat se obrne in ugledavši Jacquesa dvigne se vsklikniviši. Bila je zelo bleda, oči so jej bile obdane od glo-

bokih kolobarjev, ter so se bile na videz povečale. Solčni žarek igral se je okolo malo razmršenih las, pletoč jej okrog glave rumen sij. „Kakor vidite,“ dejala je po sili snehljaje se, „leži tukaj vse navskriž in niti jednega stola nemam, da bi ga vam ponudila.“

Jacques pokaže z znamenjem, da ga tudi ne zahteva; grlo mu je bilo kakor zadrženo in dvojil je, bode mu li moči govoriti. „Vi jutri odpotujete?“ prične naposled.

„Da, jutri na vse zgodaj z brzovlakom. Vlak odide ob osmih iz Langresa in okrog poludneva bodem že v Parizi. Menim, da bodem imela po poti dobro vreme. Le poslušajte, kako razločno se čujejo zvonovi Germainski! To je dobro znamenje, jelite?“

Govorila je jako naglo, skoro mehanično, kakor bi se hotela omamiti. Jacques je molčal in v tej velikej tihoti so se jako razločno slišali zvonovi. Nenadoma stopi Jacques par korakov proti devojki ter pravi s stisnjenim glasom:

„Antoinetta, jaz vas ljubim... Ali hočete biti moja?“

Ona zelo zarudi, a takoj na to prebledi, zeleni zenici se jej razširita, skuša govoriti, a glas

razširjenje dobrotelnih naprav, ne bode nasprotovale, ako se določi še večja naklada na žganje. Da bi dežela zabredla po razširjenju dobrotelnih naprav morda v nove dolge, v to bi govornik nikdar ne privolil niti krajcarja na direktni davek se ne sme več naložiti.

Baron Apfaltrern pravi, da so že zdaj deželni doneski za dobrotelne zavode skoro neznosni, ako se pa hoče pritrjevati načelom, danes po poročevalci izvečenim, kam se bode prišlo. Vlada se veda imperativno lahko mnogo kaj zahteva, a treba bi jej bilo tudi premisliti, v kako žalostnem stanju je vlada deželi izročila dobrotelne zavode, saj se je nje lastni poročevalec v sanitarnih zadevah jako malo laskavo o njih izrazil. Tu je pač velika krivica, očitati deželi, da ni ničesar storila za zdravstvene razmere. (Dobro, Dobro!) Zolč se mu je razlil, pravi baron Apfaltrern, ko je poročilo deželne vlade sanitetnega odseka slišal, v katerem se trdi, da dežela ni ničesar storila za zdravstvene zadeve. (Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 20. januarja.

V ponedeljek posvetoval se je **gališki** deželni zbor o poročilu šolskega odseka o predlogu kneza Sapieha zastran pouka nemščine v srednjih šolah. Knez Sapieha se je namreč pritoževal, da se v srednjih šolah premalo goji nemščina. Poročal je jako obširno dr. Evzebij Czerkavski. Razkladal je zgodovinski razvoj pouka nemščine v Galiciji, odkar je ta dežela priklopljena avstrijske državi. Posebno je pomenljivo, kar pravi njegovo poročilo o germanizatorski politiki absolutističnih vlad. Germanizacija v Galiciji še od njenem največjem cvetju ni imela posebnih uspehov. Germanizatorska politika pa tudi ni nikakor v Galiciji pospeševala znatno znanja nemščine, kar se razvidi iz pritožb tedanjih oblastev in slabih vzgojevalnih uspehov nemških šol. Ako se ne predava v materinščini, ampak v tuščini, prisvoje si učenci le nekaj besed, a njih duševne zmožnosti se ne razvijajo, ampak slabé. Nemško duševno življenje se v Galiciji ni ukoreninilo, ampak je le deželo tiralo v intelektualnem oziru v propad. Se le, ko se je uvela poljščina kot poučni jezik, so se stvari zboljšale. Nemščina se tudi potem ni zamenjala, ampak sta gališki deželni zbor in deželni šolski svet vse storila, da se učenci v srednjih šolah naučé nemščine. Predlog kneza Sapieha in pritožbe oblastev pa kažejo, da se vzlic vsem prizadevanjem ni vse doseglo, kar treba. Ker je nemščina jako važna za javno in privatno življenje v avstro-ogerske državi, deželni zbor ne more prezirati teh pritožb. Zaradi tega se pa vendar ne more zopet uvesti prejšnja vzgojevalna sistema, kajti imela je le prežalostne uspehe. To bi se pa tudi reklo prezirati vse narodne težnje galiskega prebivalstva. Ko bi se morda jeden ali dva predmeta poučevala v nemščini, bilo bi to polovičarstvo, katero bi nobeni stranki ne ugajalo. To bi pa tudi ne imelo družega uspeha, kakor da bi se s časom zahtevalo, da se tudi drugi predmeti poučujejo v nemščini ter poljščina izrine iz srednjih šol. Poročevalec je priporočal v imenu šolskega odseka, da se deželnemu odboru in deželnemu šolskemu совету naroči, da preudarjata, kako bi se pospešil v srednjih šolah pouk nemščine, ne da bi se sedanji zakoni kaj premenili.

Vnanje države.

Proti dopisniku „Kreuzzeitung“-e izrazil se je nek ruski diplomat, če v avstro-ruske vojni

zmaga Avstrija, bode vojna lokalizovana. Ko bi pa zmagala Rusija, bode se pa morala Nemčija udati javnemu mnenju in začeti vojno proti Rusiji, potem bode pa tudi Francija začela boj. Diplomati je dolžni Anglijo, da s podpihovanjem Bolgarov hoče Rusijo prisiliti, da bi začela vojno.

Italijanski minister vnanjih zadev je **bolgarsko deputacijo** sicer jako prijazno vsprejel, a ni hotel obljubiti, da bi Italija kaj posredovala. Rekel je, da Bolgarom družega ne ostaja, kakor se dalje ohraniti sedanje provizorično stanje ali pa sporazumeti se z Rusijo. Prvo bi ne bilo posebno ugodno, kajti Bolgari bi lahko zgubili naklonjenost velevladi, ki želé, da se kmalu reši bolgarsko vprašanje. Sicer naj pa Bolgari sami preudarijo, kaj jim je storiti. Deputacija je pohodila tudi avstrijskega in turškega veleposlanika.

O uplivu, katerega zahteva **Rusija v Bolgariji**, piše „Novoje Vremja“ sledeče: Bolgarska deputacija povsod poudarja, da ni misliti, da bi Bolgari volili kneza mingreškega. V Sofiji in v diplomatičnih pisarnah mislijo, da je Rusija le zategadelj predlagala kneza mingreškega, ker ni mogla dobiti družega kandidata. To pa ni resnica. Rusija ga je le zategadelj predlagala, ker bi njegovej izvolitvi ne mogle velevladi ugovarjati po Berolinske pogodbi. Prav za prav pa gre le za to, da se v Bolgariji ustanovi oni red, ki je bil ondi pred Plovdivskim prevratom. Da bode kneževska vlada poslušala so-vete, katere bode dobivala iz Peterburga in da bolgarska vojska ne bode orodje Rusiji sovražnih intrig. To je vse, kar Rusija zahteva in v tem oziru ne more nič prijenjati. — O finančnem položaju Bolgarije se poroča „Novemu Vremenu“ iz Ruščuka: Bolgarska vlada je vendar nazadnje izplačala denarje, katere je bila Rusija uložila v narodno banko. Tudi vojaki in uradniki so dobili plačilo. Tudi vojske založnike so deloma plačali. Bolgarija ima denarja za momentane potrebe, pa tudi ne več. Prihitela jej je Rumunija na pomoč, seveda nadejajoč se, da jej bode Bolgarija storila kako drugo uslugo. Tudi nekaj davkov je vlada izterjala. V Bolgariji je prebivalstvo mnogo davka na dolgu, nekateri okrajji že tri leta neso nič davka plačali. Ko mine mesec, bode pa Bolgarija zopet v velicah finančnih zadregah, ako jej Anglija ne posodi 5 milijonov, za katere je prosila.

Novemu **ruskemu** finančnemu ministru Višnegradskemu ponuja več ruskih bankirjev, kakor se poroča iz Peterburga „Wiener Tagblattu“, 1000 milijonov rubljev na posodo za vojne namene s pogojem, da se židom v Rusiji priznajo jednake pravice, kakor drugim prebivalcem. Nam se ta vest ne zdi resnična.

Armenski patrijarh Azarian je predlagal **turškemu** sultanu, da bi se obrnil do papeža Leva XIII., da bi posredoval v bolgarskem vprašanju. Papež bode prevzel posredovanje, ako bodo s tem interesovane velevladi zadovoljne. Najbrž je ta vest izmišljena, če tudi ni popolnem nemogoča, če se pomisli, da je papež posredoval med Nemčijo in Španijo v Karolinskem vprašanju. — Do bolgarskega regentstva se je Turčija obrnila z noto, da bi odstopilo. Regentstvu priznava v noti zasluge, toda njega oblast je protizakonita, zategadelj najbolje stori, če odstopi in prepusti signatarnim vlastim, da ustanovijo zakonito vlado. Na dotično noto bolgarska vlada še ni odgovorila.

Ker se agrarni zločini na Irskem množé, predlagala bode **angleška** vlada parlamentu, da se za taka zločinstva premeni sodni red. Sedaj porotniki iz strahu ali pa iz sočuvstva navadno oproste zločince. Vlada bode predlagala, da se v tacihi slučajih prizna kroni pravica, imenovati specialne porotnike, da se smejo prestaviti sodišča in da policijski sodci smejo obsoditi vsacega v trimesečno ječo, kateri bi podpihoval narod. Novi zakon bode veljal za Angleško, Irsko in Škotsko.

pri kamnu v Val-Clavinu. Vaš mračni pogled prodrl mi je v srce in dejala sem si: Ta bode tvoj gospod ali pa nobeden!“

„Preljuba Undina!“ šepne on ter jo rahlo potegne k sebi.

Zopet je obleдела, zaprla oči ter za hip svojo glavo naslonila na ramo Jacquesu, ki se ta pot ni ustavljal izkušnjava ter naglo poročni poljub pritisnil na zelene oči.

„Sveta devica!“ krikne Celina, pokazavši se na pragu in v svojem strmenju cel sklad perila spustivši na tla. „Kaj pomeni to, ljubo dete moje?“

„To pomeni“, odgovori Antoinetta, „da ne bode odpotovala, da lahko izložiš!“ Planila je starej služabnici okolo vratu ter jo burno objela. „Ah, Celina“, šepetala je, poljubi me! tako sem srečna!“

Jacques ji ostavi ter gre nasproti gospodu de Lislu, pri katerem je še danes hotel snubiti, kakor se spodobi. Naposled ga ugleda prihajati živgajočega in od Lepotice spremljanega.

Brez daljšega uvoda mu razloži svojo ljubezen in to, kar se je dogodilo v njegovej hiši. Gospod de Lisle je je poslušal resnobno, s slabo prikrivanim zadovoljstvom. Ko je Jacques končal, pravi oče Antoinettin: „Ah, ta mala žensčina! Le poglej člo-

Iz Kranja 19. januarja [Izv. dop.] Slovensko „bralno društvo“ v Kranji vrlo napreduje. Pred dobrim pol letom, ko se je društvo ustanovilo, bilo je udov 23; a sedaj šteje jih že 57 in upati je, ker se še vedno oglašajo, da prestopimo v kratkem število 60. Zares izvrsten uspeh! Pevci, katerih vodstvo je v spretnih rokah, izvežbali so se že do dobra, kar se je pokazalo pri veselici na „Silvestrov večer“. Goji pa društvo tudi, kakor je v pravih določeno, govorništvo, in je priredilo zadnjo nedeljo kratko zabavo s predavanjem in petjem. Opomnim še, da se tudi kmetje iz bližnje okolice zanimajo za društvo in ponosni smemo biti, da jih imamo 12 v naši sredini. — Le tako naprej!

S Ptuija 19. januarja [Izv. dop.] Pri nas na Ptuiju imamo tri notarje, a nobenega, ki bi znal slovenski uradovati. Stranke, ki hočejo imeti slovenska notarska pisma, in takih strank je čimdalje več, morajo se voziti v Ormož h g. notarju dr. Gersaku. Ondu se njim sicer dobro postreže, a vendar ta vožnja prizadeva veliko izgube časa in če ne veliko, vendar nekoliko stroškov, katerih bi ne bilo, da imamo na Ptuiju slovenščine zmožnega notarja. Ljudstvo, dobro vedoč, da drugod notarji radi slovenski uradujejo, je zelo nevoljno in glasno se pritožuje, zakaj baš na Ptuiju nemamo nobenega notarja, ki bi slovenski znal, dasi je ptujski sodnijski okraj največji in izimši mesto, prebivalstvo vse čisto in odločno slovensko. Zeleti je torej, da dobimo notarja, ki bo znal uradovati v našini. Naši kmetje to zahtevajo in zakaj bi se ne ustreglo njih popolnem opravičenjej želji? x. x.

Iz Pulja 17. januarja [Izv. dop.] Auch solche Käuze mvss es geben — rekel je nekdo, prebravši dopis iz Pulja v drugi številki Goriške „Soče“. — Čuden res mora biti mož, ki je pisal ta dopis.

Čitalnici naši povedal je na vsa usta svoj „razon“. Dasi je povedal Slovencem Puljskim, oziroma prvakom njihovim, svojo lekcijo v neizmerno kategoričnem, samozavestnem tonu, v toliko nam venderle ni sape zaprl, da ne bi vedeli pohlevnega odgovora. Ako mu damo nekoliko odgovora, s tem pač nikakor ne priznavamo, da bi bile osnovane zatožbe njegove proti „Beschwichtigungshofratom“ in celej „kliki“. Pisatelj teh vrstic se sicer ne čuti zadetega, ker žalibog ni vrstnik „kliki“, a resnici na ljubo videlo se mu je potrebno, prijeti za pero.

Beschwichtigungshofrätbe! — ne prijatelj, ta-krat je neste pogodili, pridevka tega ne morete opravičiti! Res je: Čitalnica naša ni taka, kakršna bi lahko bila in kakršne bi si želeli, a uzrok temu neso ni „Beschwichtigungshofrätbe“, ni „kliki“, uzrokov je mnogo in različnih. In da bi hoteli iti stvari do dna, trebalo bi preobširnega dopisa in pisati bi morali tudi mi obtožbe, še hujše, a — pravičnejše. Tega nečemo! Mizerija naša je že tako dosti velika, nečemo je vekšati s tem, da bi ulivali olje v ogenj. Le toliko bodi rečeno: Neodpustljiva narodna ignoranca na nekem mestu, kjer bi je človek najmanje pričakoval, kriva je mnogo, da je tako, kakor je. Na to mesto naj bi bil gospod dopisnik adresoval zatožbe svoje.

vek!“ potem se je ustavil ter dejal s slovesnim obrazom Jacquesu: „Jedno samo besedo namesto sto! Vi mi ugajate! Udarite mi v roko, moj zet ste! Samo povedati vam moram, da je vse moje imetje moje zemljišče in da mojej hčeri niti belica prinosi ne dam. Slabi časi so in gledati mi je, da sem zavarovan.“

Gozdar zmaje z ramami ter ravno hoče razložiti, kako malo se zmeni za denarno vprašanje, ko mu gospod de Lisle seže v besedo ter nada-ljuje: „Čakajte malo! nesem še končal. Vaša nesebičnost mi je zelo všeč, a človek se o samih lepih čustvih ne more živeti. V kakšnih odnosajih živite?“ Jacques odgovori, da ima samo svojo plačo. in gospod de Lisle naredi kisel obraz. Ko pa mladi mož pristavi, da je obitelj njegova premožna in da mu oče ne bode odrekel štiri tisoč frankov priklade, kadar mu predloži ženitni načrt, razjasni se iz nova obličje Antoinettinemu očetu. „Tako je prav!“ pravi, „to mora biti prvo. Kar mene zadeva, jaz sem jako za spoštovanje očetove oblasti. Idite k svojcem, do-bite se njih dovoljenje, uravnajte denarno vprašanje in vrnite si stoprav, ko bode vse končano. Kar mene zadeva, ponovim vam še jedenkrat: Vi ste povsem mož po mojej volji!“ (Dalje prih.)

jej zastaja. Jacques stori še par korakov proti njej, potem prime Antoinettini roki, stisne ji krčevito v svojih ter jo še jedenkrat vpraša nežno: „Ali me ljubite?“

Ona je bila zamižala, a z rokami je odgovorila njegovim, prisrčno stiskajočim. Slednjič se odpro nje ustne, trepalnice se na pol dvignejo in vesel smehlaj šine jej preko obličja.

„Res, res, vi me ljubite?“

„Jaz vas ljubim!“

„Bolj nego li svoje knjige?“

„Ne prebiram jih več, odkar mislim na vas?“

„Bolj nego li dekleta z modrimi očmi?“ nadaljuje ona, dražestno-poredno smehlja se.

On odgovori resnobno: „To je bila senca in vi ste jo prepodili.“

Ona zadovoljno vzdihne. „In kdaj vam je prišlo na misel, ljubiti tako slabo vzgojeno dekle, kot sem jaz.“

„Na plesnem večeru v podgozdarjevej hiši.“

Povesila je oči ter zarudela. „Vaša ljubezen prišla je še le za mojo. To je sramotilno in prav bi tega ne smela priznati, a ljubila sem vas od prvega dne, ko sem vas videla nevšečnega intrinoglavlega, kakor mlačoličnega medveda, slonečega

Sodeč po „Sočinem“ dopisu moral bi vsakdo misliti, da v Čitalnici Puljske sede trije, štirje oblastneži in da nikdo drugi — vzlasti pa delavec — niti pri vratih notri pokukati ne sme. Natolcevanja ta nima nikake podlage in izvirajo le iz neke tradicionalne animoznosti nekaterih proti nekaterim. Kdo ne ve, da je delavski stan v Pulji važen faktor, katerega se prezirati ne sme! In da se v naši Čitalnici ve dobro in primerno ceniti ta faktor, kaže nam to, da so predsednik, podpredsednik in 3 odborniki delavskega stanu.

Čudna — trebalo bi primernejšega, ostrejšega izraza — prečudna je pa trditev, da za delavca ni lepo-lovno berilo! Ali gospoda, kaj hočete vender? Uljudno Vas prosimo, da nam odgovorite, kakšen da je prav — za — prav namen čitalnic! Ni li njen namen buditi in širiti ljubezen do čitanja, ni li mikavno berilo najlepše razvedrilo za onega, ki se trudi od zore do mraka?

Pač, pač, saj ste nam povedali: Vi hočete „zabavišča“! Strmeli smo ter vprašali smo se: „je li mogoče, da je pisal to slovensk mož?“ — ko smo čitali, da pohvalno omenjate „mikavni“ sredstev, kojih se poslužujejo nekatera društva in privatni podjetniki, da ljudi vabijo in kličejo. Da mikavna so res, zelo mikavna ta sredstva; samo da si pri večini teh zabav angel varuh javne morale in deviške nedolžnosti žalostno zakriva svoj obraz. In mi naj bi posnemali? Ne, prijatelj, s takimi sredstvi nečemo nikogar vabiti, rajši naj Čitalnica ostane taka, kakor je. Res je in tudi mi dobro vemo, da večina slovenskega naraščaja hoče česa, kar žive in čute draži, a mi jim ne moremo pomagati, čitalnica ni zanje.

Prav pravite, da idealizem gine. To je istina, žalostna istina. To je ravno nesreča za sedanji človeški rod, da ga je gnusni materijalizem objel z železno svojo pestjo! Zaključek pa, ki ga Vi izvajate iz te istine, ni pravi. Ako je celi svet do malega zapisal v svojo dušo materijalizem in vrgel idealizem v jarek kot nepotreben balast, iz tega nikakor ne sledi, da bi morali tudi mi isto storiti in plesati okoli zlatega teleta, kakor plešejo drugi. Naša dolžnost je, da vztrajamo, da rešimo vsaj to, kar se še rešiti dá.

Ideja slovenskega podpornega društva ni nova, naši možje bavih so se mnogo ž njo in se še bavijo, a je za sedaj — po izreku pametnih mož delavskega stanu — neizvedljiva. Uzroka sta dva. Prvi je ta, da imamo v Pulji že čvetero podpornih društev, deloma z velikim premoženjem in ki uživajo podporo merodajnih krogov na Dunaji. Pravila teh društev se pa glase, da deležniki ne smejo biti udje kakemu drugemu enakemu društvu. Mislite, da bo slovenski delavec, ki že leta in leta plačuje svoje doneske v društveno blagajno, ki ima svoje pravice in uživa dobroto, da bo vse to popustil in prišel k nam. Tega ne bi mogel nikdo zahtevati. Drugi uzrok nahajamo pri našem mladem naraščaji. Da, ta naraščaj je naša odprta rana. Brezčuten in ignoranten vam je v narodnem pogledu, da človeka kar srce boli; na to stran pro-povedovali bi gluhim ušesom.

Taka je torej: stari ne bi mogli, mladi ne bi hoteli. Vidite, da ideje Vaše in naše ne bi bilo tako lahko oživotvoriti, kakor Vi mislite.

Glede podružnice sv. Cirila in Metoda gospodu dopisniku povemo, da je z ozirom na naše žalostne razmere število udov dovoljno. Nabiranje doneskov se pa počasi vrši, ker so večina udov delavci. Le potolaženi bodite, tudi naša podružnica bode položila svoj darek na altar domovine.

Dopisnik „Sočin“ ni delavec, izvestno je iz onih krogov — in to pismo se naslanjamo na naš zadnji dopis — ki nam vedno kličejo: Sim delavec, tja inteligenca! Konec „Sočinega“ dopisa nam to jasno priča.

Vprašamo Vas, čemu hočete cepiti naše itak skromne moči? Zakaj bi se neki ločili od „mize in postelje“, ko lahko v lepi harmoniji živimo drug poleg drugega.

Čemu trosite seme mejsebojnega nezaupanja? Nas ne tepejo dosti protivniki? Ako imate recept v žepu za vse naše nadloge, izvlčite ga na beli dan, pridite, oglasite se na kompetentnem mestu, zakličite nam: „Tako ne gre dalje, drugače moramo začeti, jaz hočem stvar v roke vzeti in videli boste, da pojde“ — in ko nam boste tako rekli, pozdravili Vas bomo pristrčno, položili bomo žezlo v Vaše roke in podpirali Vas bomo vsi — tudi „Beschwichigungshofrati“ in cela „klika“

— želeč Vam obilo uspeha na korist slovanske stvari.

Ali za grmom čepeti in na mimoidoče kamene metati — ne debelo, da bi glavo razbilo, drobno, ki človeka le draži — to ni lepo, to ni lojalno.

Da veste: Pot v Čitalnico je vsakemu odprt, samo je treba hoteti najti ga. C—t—t.

Domače stvari.

— (Gg. društveniki Pisateljskega društva) vabijo se na zabavni večer, ki bole nocoj v restavraciji Čitalnice na čast narodnim poslancem. Po nepriliki razposlano vabilo, kakor se nam poroča, mnogim društvenikom ni prišlo v roke, torej jih vabimo tem potom k obilni udeležbi.

Odbor „Pisateljskega društva.“

— (Dnevni red XIV. seje deželne zbornice kranjskega) v Ljubljani dne 21. januarja 1887 ob 10. uri dopoldne. Branje zapisnika XIII. deželnozborske seje dne 19. januarja 1887. Naznanila deželnozborskega predsedstva. Poročilo finančnega odseka o načrtu zakona o upeljavi samostojne deželne naklade od porabljenih žganih opojnih pijač, o upeljavi občinskih naklad na porabljeno pivo in na porabljene žgane opojne tekočine, o določitvi deželne naklade od porabljenih žganih opojnih pijač, o reorganizaciji deželne stavbenega urada, o prošnji prostovoljne požarne bramborice v Krškem za podporo, o prošnji nekaterih davkoplačevalcev iz Logaškega okraja glede zakupa deželne naklade na žgane opojne pijače, o prošnji okrajno-cestnega odbora v Črnomlju za odpis dolga 3500 gl. deželnemu zakladu, o prošnji občinskega zastopa Novomeškega in Šmihelskega za dovoljenje doneska šolskim sestram De Notre Dame v Šmihelu za izgojevanje gluhonemih deklic, glede osuševanja Starotrzke, Cerkniske in Planinske doline. Ustno poročilo gospodarskega odseka o prošnji Vipavskih prebivalcev za uravnavo vod v Vipavski dolini, o prošnji več posestnikov iz okraja Mokronoškega za uravnavo potoka Mirne, o prošnji posestnikov iz Martvic, Gornjih in Spodnjih Skopje glede topničarskega strelišča. Poročilo upravnega odseka o vladni predlogi z načrtom zakona, s katerim se prene-rjajo nekatera zakonita določila o izvrševanju lovske pravice, ter opazke k temu načrtanemu zakonu. Poročilo upravnega odseka o vladni predlogi z načrtom zakona o razdelbi skupnih zemljišč in uredbi dotičnih skupnih pravic do njih uživanja in oskrbovanja.

— (Srednje šole na Kranjskem) belijo glave nemškim listom in govori Dežmana in Apfaltrerna, kakor tudi potovanje ministerijalnega svetnika Wolfa so jim ugoden povod, da zopet v dolgih jeremijadah tožijo, kako nazaduje nemščina na kranjskih srednjih šolah. Da bi rečeni listi kaj pozitivnega povedali, tega ni pričakovati, kajti podobni so škorcju, ki se je priučil par besed, katere neprestano ponavlja. Blaženi nemščini se pri nas nikjer sila ne godi, nasprotno goji se celo preveč in po končani gimnaziji se slovenski naši dijaki s svojimi nemškimi vrstniki glede nemščine prav lahko poskusijo. Kar se pa tiče ministerijalnega svetnika Wolfa, čujemo, da so mu dijaki v vseh razredih prav povoljno odgovarjali, in da je bil z uspehi zadovoljen. Jedina izjema bila je nekda v prof. Heinricha razredu, kjer dijaki neso posebno točno odgovarjali, čemur je pa, kakor se nam je izvestilo, kriv prof. Heinrich sam, ker je vprašal le najslabše dijake.

— (O novem Krškem škofu) čitamo v nemških listih, da je že imenovan. Dr. Zwerger se je baš zaradi tega imenovanja na Dunaj peljal in kakor pri imenovanju Ljubljanskega in Tridentskega, tako tudi uplival pri imenovanju tega škofa. Nemški listi imena novega škofa za Celovec še ne vedo, trdijo pa, da je iz graške škofije in slovenske narodnosti. Bomo videli, koliko je na tem resnice.

— (Umrl) je včeraj gosp. Trautvetter, c. kr. okrajni glavar v Ljutomeru. „Tagespost“ naznanja Trautvetterovo smrt rekoč: „In seiner amtlichen Stellung hat er sich durch sein tactvolles Vorgehen die Hochachtung der deutschgesinnten Bewohner erworben.“ To je vender precej ostra kritika, kajti mej vrstami se čita, da si je pokojni stekel to spoštovanje le na škodo ogromni večini slovenskega prebivalstva.

— (Trgovinska zbornica v Trstu) izvolila je zborničnega svetnika Stalitza poslancem v državni zbor.

— (Velika umrljivost.) V Tržaskih listih čitamo, da so v vasi Kontovelj, brojecej 900—1000 duš, v preteklem letu 1886. vsa vkupe 104 osebe umrle. Če se tudi v poštov vzame, da je kolera pobrala nekoliko žrtev, je vendar umrljivost še tolika, da bode treba v zdravstvenem oziru kaj ukreniti.

— (Šmarijsko-Slatinska podružnica sv. Cirila in Metoda) ima dne 23. januarja ob 3. uri popoldne v Šmariji pri Jelšah v gostilni Jagodičevi svoj prvi občni zbor. Vse ude podružnične, kakor tudi vse rodoljube Slatinske in Šmarijskega okraja vabi uljudno začasno vodstvo. Tudi gostje in narodnjaki od drugod dobro došli!

— (Vabilo na venček s plesom,) kojega priredi Ptujška Čitalnica dne 2. februarja t. l. v svojih prostorih Narodnem domu. Pri tej veselici svira vojaška godba 47. pešpolka iz Maribora. Začetek ob 8. uri zvečer.

— (Akad. društvo „Triglav“) ima svoje IV. redno zborovanje v soboto dne 22. t. m. v gostilni „Hotel gold. Ross“, Mariahilferstrasse in sicer ob 8. uri zvečer. Dnevni red. 1. Čitanje zapisnika. 2. „Njega nij“, čveterospev, Foerster. 3. Kritika o predavanji g. stud. jur. Podgorška: „O samolastnej moči“. 4. „V ljubečem si ostala kraji“, zbor. Nedved. 5. Slučajnosti. Gosti dobro došli!

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Dunaj 19. januarja. Člani gosposke zbornice so imenovani: Leonard Achleutner, opat v Kremsmünstru in deželni glavar v Gorrenjo-Avstrijski; profesor in dvorni svetnik dr. Teodor Billroth; dvorni svetnik in predsednik protestantskega cerkvenega visjega sveta dr. Rudolf Franz; infulovani prost v Klosterneuburgu Ubald Kistersitz; veletržec Ludovik Lobmayer; solnograški dež. glavar, nadsodni svetnik K. grof Chorinsky; kamornik in veleposestnik Teobald grof Črčin; drž. poslanca F. grof Deym in dr. vitez Šrom; senatski predsednik upravnemu sodišču Moric baron Ender; veleposestnik na Nižje-Avstrijskem grof Kuefstein; umirovljeni sekcijski načelnik v trgovinskem ministertvu, baron Pusswald; deželni glavar tirolski Fran baron Rapp; nadsodni svetnik v Levovu Josip baron Schenk; veleposestnik in deželni poslanec gališki Stanislav vitez Starovievski-Biberstein.

Peterburg 19. januarja. General Basso, katerega je ruska vlada v osrednjo Azijo poslala, ne bode, kakor se je trdilo, nadomestoval generala Anenkova pri zgradbi transkaspiske železnice, ampak bode le vodja prometa na tej progi. General Anenkov še vedno biva v Peterburgu, ker se na merodajnem mestu posvetujejo o podaljšanju železnice do Samarkanda.

Lyon 19. januarja. Dva inozemca, baje Angleža, so zaprli. Ovadil ja je vojak, kateremu sta veliko denarja ponujala, če jima izroči puško repetirko s patroni.

Narodno-gospodarske stvari.

Vrednostno značilo namestu kovanega denarja?

(Konec.)

Pa pojdemo dalje. Dokler imamo kovani denar, se vrednost dragocenih kovin poglavitno ravna po tem, da se rabijo kot penaz ali kovani denar. Če se denar brez dragocenih kovin ne da kazati in uredovati, tedaj vrednost kovin v kovanem denarju ne izvira od same po sebi ali od dela, ki se je vanje obrnilo, kakor je to pravilno za vse druge dobre reči, nego izvira le od kovanja, katero pa potrebno ni. Potrebi denarja za svetovni promet se s kovanim denarjem mora ustrezati z veliko večjimi stroški, nego li bi tedaj bilo, če bi vladal papirni denar, ki skoro ne prouzročuje nobenih stroškov in ki že kot vrednostni papir vse to opravi, kar kovani denar. Ali tedaj ni narodno-gospodarsko absolutno protislovje, če moramo kar se da drago skrbeti za kovani denar, če pa bi isto dosežali lahko drugače, s sredstvom, ki bi bilo jako, jako po ceni? Ali zato, ker imamo kovani denar, ni zlato in srebro dobilo ven in ven samodelsko vrednost?

Ali se s kovanim denarjem ne greši proti temu, kar se sicer tako temeljito v narodno-gospodarske vadi pobija, namreč, da bi državna uprava s postavo kakej reči usilila vrednost, katere narodno-gospodarsko nema? In ali pti tem ne trpi izvrstna obrtnost s srebrnim in zlatim blagom ravno tako, kakor bi trpela obrtnost s pávolo, če bi država s kako naredbo storila surovo pávolo trikrat dražjo?

Zakaj se z jedno stvarno tako dela, kakor bi z drugo delati ne bilo pametno? S kovanim denarjem, čegar obstoj podpirajo goli zgodovinski predsodki, se je baš dvojje najdragocenejših stvari popolnem izven vsega vrednostnega reda postavilo in jima dala vrednost, katere nemata. Zakaj tedaj država s svojim kovanim denarjem zlatu in srebru daje privilegovano vrednost, si s tem sama svojo produkcijo denarja v obilnej meri draži, se zavisno dela od tistih, ki imajo stvarno? Ali pa je vrednostni privilegij, kateri dragoceni kovini uživata iz načela kovanega denarja, zato opravičen, ker sta ti kovini redki? Saj je mnogo rečij, ki so še veliko redkejši? Ali zato, ker sta razdelni in trpežni? Saj takšne so tudi vse kovine. Mari zato, ker ju je teško ponarejati? Saj so se kovani novci povsod in vselej ponarejali! Mari zato, ker si je kovani novci vedno enak? Saj se kovani novci tako obrabi, da mora država stare peneze prekovati in tako znova stroške imeti! Take izgube od obrabe pa pri papirnem denarju ni in nova izdaja se pri njem godi skoro brez stroškov. V istini, nobena narodnogospodarska veda ne more s posameznimi razlogi kovanega denarja obrazložiti nasproti načelu papirnega denarja, tudi ni tega poskušala. Veda ni niti prav premislila opomnje Adam Smithove, da papirni denar kovane novce iz dežele goni in zato ni koristen — kajti ni se vprašalo pri tem, če bi že po tem takem ne bilo veliko bolje, postaviti papirni denar namesto kovanega denarja, in ni uvidelo istine, da ni kvarljivo, ampak koristno, če kovina gre čez mejo, ker se to ne godi zavoljo te ali one občutljivosti v zlatu in srebru, nego zato, ker ima kovina večjo vrednost za druge narode, kakor za domače in tako lahko država, ki ima papirni denar, nekaj od vseh narodov zasluži, kakor tudi v istini Angleška dela. Monometalizem, pravi dr. pl. Stein, je vsa taka vprašanja za sedaj pregel na korist tistih, ki imajo kovine; a prikazala se bodo v večji moči, kadar bode čas prišel, tedaj, ko se bodo prav razumevala.

Javna zahvala.

Kakor lasko leto, poslalo je tudi letos našej dvo-razrednici za napredek in povzdigo šolstva vneto, prekoristno društvo „Narodna šola“ prav lepo darilo in sicer: 200 spisovnic, 100 lepopisnic, 50 številnic, 78 risank, 3 tu- cate svinčnikov in toliko peresnih držal ter škafličico peres, za koji obili dar se podpisana v svojem, krajnega šolskega sveta in učitelje mladih imenu tu javno in najpriarnejše zahvaljujeva, želeč mu mnogo mnogo blagih podpornikov.

Na Bohinjski Bistrici, dne 19. januarja 1887.

Dragotin Bernard, Josip Sodja,
šolski voditelj. kraj. šol. sveta predsednik.

„LJUBLJANSKI ZVON.“

Gld. 4.60. (933—22)
Gld. 2.30. — Gld. 1.15.

Tuji:

19. januarja.

Pri **Stoma**: Brundauer z Dunaja. — Herzenjak iz Grada. — Fasolt iz Zagreba. — Gläsel z Dunaja. — Goldschmidt iz Trsta.

Pri **Milici**: Mehlhoffer, Freund, Mercks, Recker, Popper, Nerad z Dunaja.

Tržne cene v Ljubljani

dne 19. januarja t. l.

Pšenica, hktl.	gl. kr.	Špeh povojen, kgr.	gl. kr.
Rež,	4.87	Surovo maslo,	90
Jecmen,	4.06	Jajce, jedno,	25
Oves,	2.92	Mleko, liter,	8
Ajda,	3.90	Goveje meso, kgr.	64
Proso,	4.87	Telečje,	54
Koruza,	4.87	Svinjsko,	56
Krompir,	2.85	Kostrunovo,	32
Leča,	10	Pišanec,	40
Grah,	10	Golob,	18
Pizol,	11	Seno, 100 kilo,	2.85
Maslo,	1	Slama,	2.85
Mast,	68	Drva trda, 4 metr.	6.50
Špeh frišen,	60	„ mehka, „	4.10

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opa- zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem- peratura	Ve- trovi	Nebo	Mo- krina v mm.
19. jan.	7. zjutraj	744.07 mm.	-5.4° C	sl. szh.	jas.	
	2. pop.	744.88 mm.	-0.8° C	sl. szh.	jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	746.55 mm.	-8.8° C	sl. szh.	jas.	

Srednja temperatura — 5.0°, za 3.0° pod normalom.

Dunajska borza

dne 20. januarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	81 gld. 15 kr.
Srebrna renta	82 „ 10 „
Zlata renta	112 „ 65 „
5% marena renta	99 „ 60 „
Akcijske narodne banke	872 „ — „
Kreditne akcije	288 „ 80 „
London	126 „ 85 „
Srebro.	— „ — „

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Napol.	10 gld. — 1/2 kr.
C. kr. cekini	5 „ 95 „
Nemške marke	2 „ 10 „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 130 „ 75 „
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 167 „ — „
Ogerska zlat. renta 4%	102 „ 25 „
Ogerska papirna renta 5%	92 „ 05 „
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105 „ 50 „
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 116 „ — „
Zemlj. obd. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	124 „ — „
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	100 „ 20 „
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100 „ 174 „ — „
Kreditne srečke	10 „ 18 „ 50 „
Rudolfove srečke	120 „ 110 „ 50 „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 110 „ 50 „
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	214 „ 70 „

Tiskar,

ki zna tudi staviti jednostavna dela, vsprejme se pri Ed. Prettenhofer-ju v Gradci, Realschulgasse 8. (45)

Trgovsk pomočnik,

slovenskega in nemškega jezika zmožen, v prodajalnici specerijskega in mešanega blaga dobro izurjen, želi do 1. marca t. l. svoje sedajno mesto premeniti.

Ponudbe naj se pošiljajo upravnistvu „Slovenskega Naroda“ z naslovom V. v L. št. 200. (46—1)

Št. 604. (32—)

Razglas.

Mestni magistrat naznanja:

1. da so imeniki k letošnjemu novačenju poklicanih, v letih 1864, 1865, 1866 in 1867 rojenih domačih mladeničev pri magistratu

od 23. do 31. januarja t. l.

razporejeni, da jih vsak lahko pregleda in

- a) ko bi kdo izpuščen ali pa napačno vpisan bil, to naznani;
- b) zoper reklamacije novačenju podvrženih ali zoper njih prošnje za oproščenje od dejanjske službe ugovarja in te ugovore tudi dokáže.

Potem objavlja magistrat:

2. da bode srečkanje novačenju podvrženih mladeničev

I. razreda letos v 8. dan februarja ob 10. uri dopoldne

v mestni dvorani in da je vsakemu dovoljeno, udeležiti se srečkanja.

Mestni magistrat Ljubljanski,

dne 10. januarja 1887.

Župan: Grasselli.

Cvet zoper trganje (Gicht)

po dr. Mallcu a 50 kr.

zoper protin ter revmatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter živeli, otekline, otrple živce in kite itd. V svojem učinku je nepresegljiv in hitro ter radikalno. Schumacher, zdravi, kar dokazuje na stotine priznani iz najrazličnejših krogov.

Prodaja (749—15)

LEKARNA TRNKOCZY

zraven retovža v Ljubljani

Razpošilja se vsak dan po pošti.

CACAO in ČOKOLADA

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE

ki sta pri prvi Dunajski razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (856—39)

Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih delikates, v Ljubljani pri g. Petru Lassenik-u.

Razpošilja se v provincije proti poštnemu povzetju.

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,

c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. koledvora).

Pisar

s prav dobrimi spričevali, izvežban v vseh pisarniških strokah, želi pod ugodnimi pogoji ustopiti do 1. februarja t. l. v odvetniško ali kako drugo pisarno. — Ponudbe vsprejema iz prijaznosti upravnistvo „Slovenskega Naroda“ pod čifro V. C. R. (42—1)

Najboljše kraško brinje

ima na prodaj ANDREJ JELEN v Opatjem selu (p. Sagrado). — Kdor hoče imeti iz njega najboljše brinje, naj se obrne do njega. Po primernej ceni ga proda do 200 mernikov. (28—3)

Št. 599. (31—2)

Razglas.

Mestni magistrat v smislu ukaza ministerstva za deželno brambo z dne 17. avgusta 1886 l. drž. zak. št. 135 javno naznanja, da je črnovojniški imenik glede onih domačih mladeničev, ki so se poročili 1868. leta, dogotovljen in bo pri magistratu od 20. do 31. januarja t. l. razporejen, da ga vsak lahko pregleda in ko bi kdo izpuščen ali pa napačno vpisan bil, to naznani.

Mestni magistrat Ljubljanski,

dne 10. januarja 1887.

Župan: Grasselli.

Takoj delujete.

Uspeh zagamčen.

Neizogibljivo!

Denar dobi vsaki takoj povrnen, pri katerem ostane moj sigurno delujoči

ROBORANTUM

(brado ustvarjajoče sredstvo)

brez uspeha. Ravno tako sigurno pri plešah, izpadah in onivelih lasih. Uspeh po večkratnem močnem utrenji zagamčen. Pošilja v steklenicah po 1 gld. 50 kr. in v steklenicah za poskus po 1 gld.

J. Grolich v Brnu.

V Ljubljani se dobiva pri g. Eduardu Mahr-u; v Trstu A. Praxmarer, P. Prendini; v Gorici lekar C. Cristofaletti; v Reki lekar J. Gmeiner; v Celju Ed. Pellé; v Mariboru J. Martinz; v Gradci: Kasp. Roth, Murplatz 1.

Tam se tudi dobi:

Eau de Hébé, orijentalno lepotilno sredstvo, ki narja nežnost, belino in obilnost telesa, odstranjuje pege in lase cena 85 kr.

Ni sloparija!

(701—20)

Dunajski, originalni, pristni

TRPOTČEV

izvleček s (podfosforokislom)

apnom-železom,

kateri izdeluje samo lekar Victor pl. Trnkoczy. lekar na Dunaji, V., Hundsturmstrasse 113.

Izvrstno, že 20 let preskušeno in neprekosljivo zdravilo. Pri začenjajoči se sušici (tuberkulozi), jetiki, slabosti pluć, bluvanju krvi pomaga izvleček apno s tem, da gnojne dele ozdravi (zapne). — Proti pomanjkanju krvi, medlet, slabosti, škrofelijnim pomaga večeuplivo k kri delujoče železo. — Kašelj, hripavost, katar, razslizenje, težko sapo olajša, ozdravi in odpravi trpotčev izvleček. — Iz teh treh zdravilnih sestavin je najgotovnejše zdravilo za vse prave in

plučne bolezni.

Pozor!

Znameniti zdravilni uspehi originalnega izdelka dosežejo se z dvojnimi upitvanjem trpotčevega izvlečka v zvezi z apnom-železom, kar potrjujejo mnogi ozdraveli z zahvalnimi pismi — katera so v originalu razložena na ogled.

Posebno se opozarja, da je treba paziti, da se moj izdelek ne zamenja s kakim drugim, ki se blizu tako imenuje. Da se dobi vselej pravi izdelek, zahteva naj se pri kupovanju „Trpotčev izvleček z apnom-železom iz Franziskus-lekarne na Dunaji“ (Hundsturmstrasse 113). Da je pristen, mora imeti na zavitku varstveni znak, ki sta tu zraven (trpotčeva rastlina in sv. Frančišek). Originalna cena gld. 1.10, po pošti 20 kr. več za zavijanje. Glavna zaloga, ki ga vsak dan razpošilja v provincije, je. Franziskus-Apotheke, Wien, Hundsturmstrasse Nr. 113, (kamor naj se pošiljajo pismene naročbe).

Zaloga pri gosp. lekarju U. pl. Trnkoczy-ju v Ljubljani in v lekarnah vseh večjih provincijalnih mest. (854—12)

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.